

Dotkněte se umění

Dorothea Kocandová

Otevřel jsem skicák a začal zkoumat kresby, které jsem dneska stihl načrtnout. Pro přehlednost jsem si listy ze sešitu vytrhal a rozložil je před sebe. Koukalo na mě nyní spousta tréninkem zdrásaných obličejů. Některé patřily tělům, která byla navlečena do krásných tylových sukni, a doplňovala je stále přetrvávající preciznost, elegance a noblesa vyzářující z jejich pohybů. Jiné zas těm unaveným opírajícím se dlaněmi o nohy, aby nabraly dech. Vzal jsem do ruky paletu, smíchal si potřebné světlé a tmavé odstíny a štětcem si vyznačil stíny na své malbě a přitom si snažil vybavit divadelní jeviště co nejpřesněji. Za chvíli mi paže před plátnem poskakovala stejně jako tanečnice na dnešní zkoušce.

„C'est la fin pour aujourd'hui,“ se ozvalo za mou hlavou a já se otočila, abych zjistila, zda už doopravdy mohu odcházet.

Zdá se, že ano. Naposled jsem se podívala do hlediště, pohledem zastavila na místě, kde normálně seděl muž, který vždy zaujatě sledoval každou z nás. Naše jakékoliv pro něj pozoruhodné pohnutí okamžitě přistálo naskicované na jeho papíře. Dnes jsem ho zde však nezahlédla a v zákulisí také ne. Nijak mě to ani nezajímalo, tak jsem se vyčerpaně vydala do šatny. Z odřených nohou jsem skopla špičky, jež skončily pod židli. Svlékla jsem ze sebe kostým, převlékla se, a když jsem se chystala k odchodu, oči se mi zastavily na malířském plátně opřeném o stůl. Hned mě napadlo, jestli se nejedná o nějakou rekvizitu předchozího návštěvníka a jen ji tady omylem zanechal. Kdyby ji tedy někdo hledal, přišlo mi nejlepší ji ještě rychle položit na stůl.

V tento moment jsem si dával záležet se všemi seskupeními tahů na obrazu. Nechci z něho ztratit kouzlo zcela přirozeně pohybujeících se figur. Zdání, že procházím vlastním rámem do ztvárněného momentu, dodává dílu jistou perfekci. Několik čar sem a tam a hned se trupy až po kolena zahalily do načechráných šatů. Teď jenom dva tři kroky vzad a doufat v povedenost.

Hned po prvním vkročení do místnosti jsem se znovu ohlédla do rohu a pro moje překvapení nespátím pouze bílý textil, ale něco připomínající začátek malby. To je pokus o vtip nebo si tu někdo snad vytváří ateliér? pomyslím si. Rám zvednu, abych si ho mohla blíže prohlédnout, a v tu chvíli mi před očima začnou barevné čáry přibývat. Leknutím ho upustím a vyběhnu zpět k jevišti, odkud již zní pár pokřikujících hlasů a linoucí se hudba.

Samotného mě udivilo, jak dobře se dílo prodalo. Nakonec si ho odkoupil mladík s vlastní galerií v Londýně. Jeho pravděpodobně moje práce trochu upoutala, však tím jsem si byl více jist u malé dívenky, kterou tanečnice vyloženě okouzily – asi kupcova dcera. Děvčátko se hned snažilo některé z těch dokonalých pohybů napodobit a točilo se jako divé.

Asi jsem se zbláznila, nebo jsem si jednoduše něčím zasloužila novou výzdobu v šatně. Tak i tak obraz, reálný, či ne, neznámý umělec dokončil. Stále avšak nechápu, co chtěl znázorňovat. Pro mě změť spousty tmavých odstínů nic neznamená. Moje myšlenka asi fungovala jako kouzlo. Barvy zahájily své přeskupování. Připadala jsem si, jak kdyby přede mnou stál neviditelný malíř sám předělávající svou práci nebo jako kdyby malba dostala vlastní rozum a ožila. Čmárance posměšně tančily dál a dál. Však najednou na mě vykukuje obrs

dvou hlav, hned potom i siluety osob. Okolo nich pohyb ustane, proto v obličejí vidím upřený pohled mým směrem. Ačkoliv nevěřím, že věc, kterou pozoruji, vůbec existuje. Jakmile se pár lidí započne přibližovat a vypadá to, že vstoupí do mé šatny, strach mě vede. Okamžitě se otočím, zamknu dveře a s pletoucíma se nohama utíkám pryč.

Seskočím poslední schod. Přestože hlasy tatíčka a pána stojícího vedle něj dobře vnímám, nerozumím jim ani slovo. Asi stále řeší pěkný obraz od toho cizince. Jakmile se zvuk kroků oddaluje, prokouknu škvírou.

„Copak tu děláš, utíkej už spát,“ prohlásí tatínek.

Já chvíli počkám a poté okamžitě projdu ke stěně, na níž visí krásný ozdobný rám s kouzelným obrazem. Zasněně hledím na baletky před sebou. Ty, které zrovna tančí, vypadají, jako kdyby se v prostoru vznášely. Sama bych tohle chtěla umět.

Vyděšeně držím kliku a zvažuji, zda otevřít, či ne. Uvnitř šatny nic neslyším, a tak se zavřenýma očima vstoupím. Když si místnost prohlédnu, zjistím, že vše je na svém místě. Jako poslední mi pohled ustane na rámu na zdi. Spatřím zcela jiný výjev než předtím. Většina plátna je tmavá až na střed - drobnoučkou postavu ozdobenou sukni. Ta zde vyloženě září a přeskakuje radostně sem a tam. Roztřeseně kráčím vpřed. S každým krokem mám pocit, že se k sobě s bytostí přibližujeme navzájem. V jeden moment ze zvědavosti natahuji ruku, abych se výtvaru dotkla. Nevím, co mě čeká, tudíž opět zavřu oči. Na konečcích prstů necítím zaschlou barvu, nýbrž lidský dotek. Ten se krade víc a víc po mé ruce, až se najednou upevní a vtáhne mě k sobě.

Protáhla jsem se malinkatými dveřmi, nebo spíše portálem... jako kdyby se vzduch a celá atmosféra okolí změnila. Padám stále dovnitř. Tedy... dovnitř, dolů, nebo nahoru? Nevím, ale další uplynulou sekundou se prostor kolem mého těla smršťuje. Už to nemohu vydržet. Ukročím vpřed a obrovskou rychlostí prolétnu a dopadnu na tvrdou studenou zem. Podívám se vedle sebe a spatřím dívenku navlečenou ve světlé sukničce. Přejede mě pohledem, při čemž se jí zalesknou oči a poté rozlije po tváři obrovský úsměv. Pustila se do přeskakování kolem mě. Jako by vše oplétala půvabnou energií. Dychtivě protancovala svým vlastním vyprávěním. Postavila jsem se, abych ji mohla doplňovat. Do vzduchu jsme začaly zapisovat náš dialog, při němž k řeči slova netřeba.